

Sygn. akt IV KK 209/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 31 maja 2022 r.,

sprawy **A. G.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 190a § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb z art. 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazaną.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanej A. G. w złożonej kasacji zarzucił rażąco obrazę prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. (zarzut z pkt 1) oraz rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. (zarzut z pkt 2).

Prokurator Rejonowy w S. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo Prokuratora Rejonowego w S. z dnia 5 kwietnia 2022 r., PR Ds.(...)).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Trafnie wywiódł Prokurator Rejonowy w S., iż kasacja obrońcy skazanej A. G. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Przypomnieć trzeba, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu sądu pierwszej instancji, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd *a quo*. Kontrolą kasacyjną objęte są kwestie wyłącznie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez sąd odwoławczy. Specyfika postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej,” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147). Wymogów tych nie można traktować instrumentalnie jedynie markując, że kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, a w istocie podnosząc zarzuty przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Nieprawidłowe nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych „naruszeniem prawa materialnego,” nie może zobowiązywać instancji kasacyjnej do badania - pod pozorem rozpoznawania "zarzutu naruszenia prawa" - zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2007 r., sygn. akt IV KK 362/06). Patrząc z takiej perspektywy na wniesioną kasację obrońcy skazanej A. G. to oczywiście bezzasadny jest zarzut podniesiony w punkcie pierwszym nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Zarzut ten jest bowiem zarzutem obrazy prawa materialnego wyłącznie z nazwy. Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że

przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). W ocenie Sądu Najwyższego stawiany przez skarżącego zarzut naruszenia art. 286 § 1 k.k. winien być właśnie odczytywany jako zarzut kwestionujący ustalenia faktyczne odnoszące się do zamiaru sprawcy.

Również nie można podzielić zarzutu z pkt. 2 kasacji. Lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...), spełniającego wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k., dowodzi, że tenże Sąd zrealizował obowiązek z art. 433 § 2 k.p.k., tj. rozważył i odniósł się w wystarczającym zakresie do zarzutów apelacji, przedstawiając argumentację w obszarze ustalenia zamiaru z jakim działała A. G.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.